

Landskap: *Blekinge*. Upptecknat av: *Olav Jansson.*
 Härad: *Bräkne lfd.* Adress: *Jernarikt, Kullikera.*
 Socken: *Bräkne-Hoby.* Berättat av: *Hulda Karlsson.*
 Uppteckningsår: *1934.* Född år *1881* i *Ponnsby l.f.*

Uppteckningen rör *Skogsavsnitt* sid. 1
Häcken 2.
Secunde 3.
Follemedicin 4-9.
Talmanne i Skerje 10.
Om viddelans utkomst 11.

11 sidor.

Skogsmanen.

Min sväger skulle köra till Levarnau
med kor för en 25 år ken. Och när han skulle köra
genom en mark, så såg han ett litet folkminnes i blå
hjul, som sprang över vägen, och när kor vägrade, så
sprang det tillbaka som ett litet nyckel. Det skulle
vara skogsmanen, det anade han.

Veckan.

Min syster Olga påstår, att hon
satt veckan. Jag skulle gå efter korna i Fiskeby.
Min syster skulle gå och veta mig, och hon blev så
radd, för hon fick se en stor vit ljust vid sjöarna där.
Det var veckan, trodde de.

4496

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Secunde.

De som är födda på lördagskvällarna
skulle ha guld för att se mycket.

Folkmedicin.

Pos Colas med vitursera, som är köd
i Lopparna. Man skall koka den i vatten och lägga
på. En gammal kvinna hade pos, och läkarna kun-
de inte koka urum, men av detta blev hon bra.

En gång hade vi en tes, som inte kunde
idissla. Då gick vi till en gammal gulibe i Backarnd,
och han sa, att hon hade ätit dagligt gräs och blivit
förkyld. Han sa, att vi skulle blaska gransis och vit-
mars och koka ihop med lite vatten och reda av med
lite rågmjöl. Sen skulle vi lägga det i ett kugle och
hänga det om halsen på kon. Det var som en himmig
välling. - Vi gjorde så, och det hjälpte.

4496

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

Vi hade en tes, som gästade på väggar
och sänt. De ordinarie gästerna i Backarud biver.
gäst, som vi skulle köpa på apoteket för 25 öre och
dela på två gånger och ge hem.

En bo liss mjölkens fick mjöllefäll.
Mjölken hade försvunnit. Till den ordinarie gubben
i Backarps ålandsrost och bestämning, och det skul-
le malat och stötas. Så skulle man ha en malsked
hjälpas av varje, och ge dem var dag. Men bakkade sig
fort. — Det hade gubben tagit ur ögat honom. Det är
många år, sen han dog.

Fä-Lennan i Björkseryd var värre än veteri-
nären. För en 50 år sen var hon i Fickarsby, och där var
en ko, som skulle kalva och inte kunde få mälk kalla
på Lennan. När veterinären sen kom, så sa hon: "Vem kan
läsa en det, käring?" - "Det kan jag själv", svarade hon.
Hon lade något i en flaska, som hon smorde koen med, men
det var så giftigt, att hon fick gåva ner det ett par
meter under jorden.

En gång kom Jä-Lenan, när en ko
inte kunde kalva. Men den gången sa hon: "Slakta ko!"
Men de lämbade veterinären. Både ko och kalven dog.
- Jag kände henne väl. Hon hade flera barn men ingen
av dem var värdig att lära hennes konst. Det var en
litet kort och tjock gramma.

Talmanne i Skoije.

Talmanne i Skoije och Lano Luoben,
de kunde ställa vad som helst ute, för var det någon
som stak något, så fick han stå och hålla det, tills de
kom ut. De makten hade de i sig. De hade också
den seden, att om många vandrare, som än kom, så
skulle de ha mat.

Om vreddelans mor.

11

Min morfar ledde den seden, att om
det kom någon vandrare, så skulle han ha med. Inga
fallig fick gå från hemmet utan att få med. Vid den
svärs ären, 87-88, då många svälte ihjäl, kärkte det
lite för dem, hur mycket de än gav bort. Ett par
pojkar gick en gång förbi, och de rökte upp potatis
stjälts och åt. Men då ropade morfar dem tillbaka
och gav dem mat och fick dem till att ta om lite
potatis, men de fick inte stjåla. - Han ledde tjänat
hos salmannen i Skerje. Det var så välsignat för
hemmet allting. Han ledde Maria Jonasson, och hon
ledde honom från ett mycket falligt hem med
19 systrar.